နွမ်ဂျာသိုင်း

မိုးရေတက်ရေတပွေးပွေး

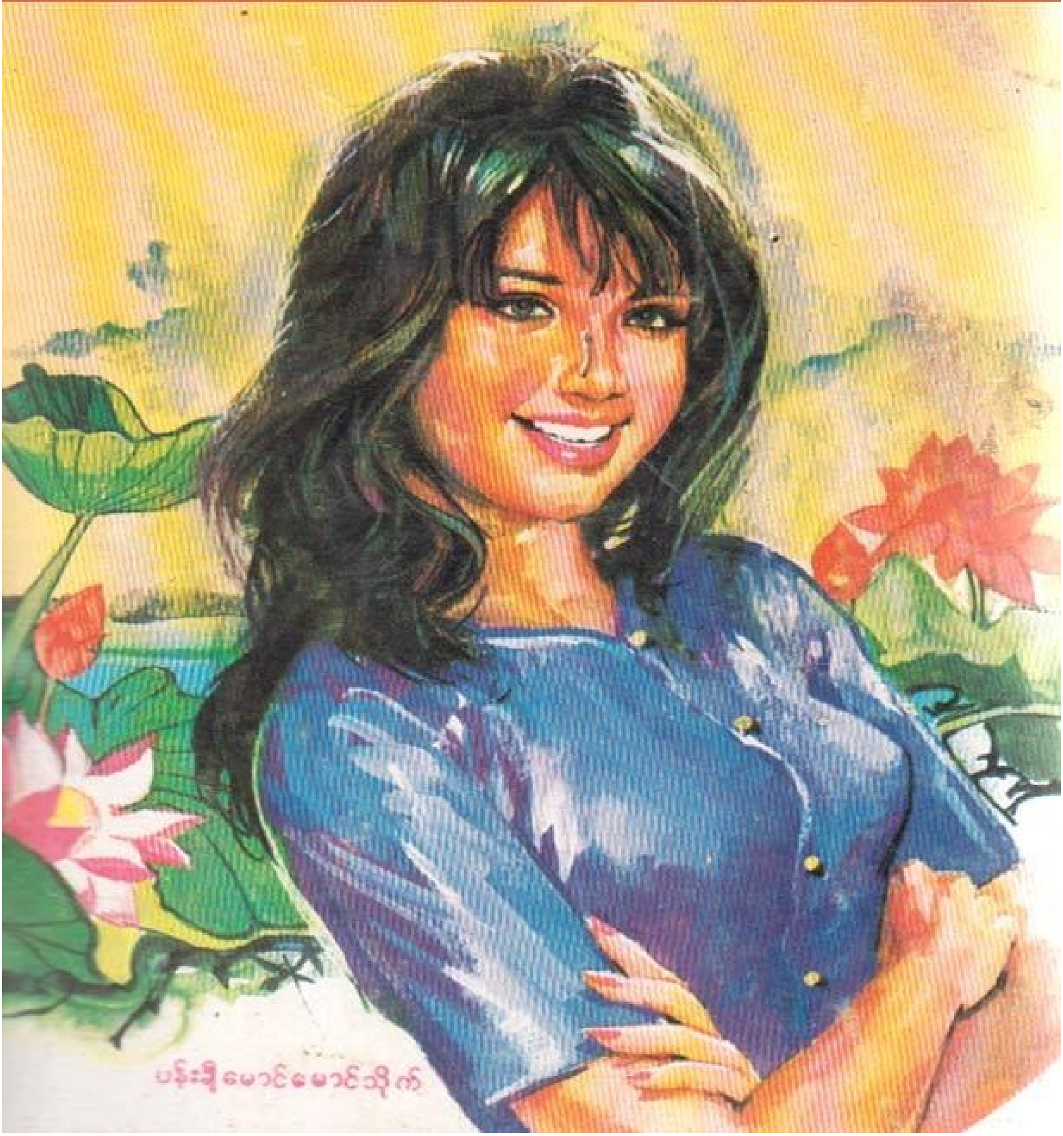

လယ်စောင့်တဲ

မိုးရေတက်ရေ တဖွေးဖွေး
ကွင်းကျယ်အဝေးဝေး
လယ်စောင့်တဲလေး ခြေတံရှည်
မိုးကုပ်အောက်မှာတည်။
ကြာနီတပွင့် ဖြူတပွင့်
တဲနှင့်ပန်းတင့်။ ။

(မင်းသုဝဏ်)

အပိုင်း တစ်

၁

ကောင်ကင်ကြီး တခုလုံး မည်းမှောင်နေပြီ . . .မောင်၊

မိုးမည်းကြီးကလဲ ပြိုကျဖို့ တဲတဲလေးပဲ လိုတော့ တယ် . . . .။

ဝှေ့ကနဲ ဝှေ့ကနဲ တိုက်လာတဲ့ လေကလဲ မိုးသက်ခါ နီးမို့ အေးအေးလာပြီ။ သေချာပါတယ်၊ နောက်မိနစ်ဝက် လောက်ဆို ဒီမိုးက ရွာချတော့မှာ . . . .။

ရင်ထဲမှာ မောလှတယ် မောင်ရယ်။

မိုးပဲကွယ် . . .ရွာမှာဖြင့်လဲ ရွာလိုက်တော့ရောပေ့ါ။

မရွာဘူး ဆိုယင်ဖြင့် လဲဒီလိုအုံ့ ဆိုင်းညို့မှိုင်းနေမယ့် အစားကိုယ်နဲ့ မဆိုင်သလို . . . . လွတ်ရာကျွတ်ရာ တနေရာ သွားနေ လိုက်ဦးပေ့ါ။ ခုတော့ . . .ရွာလဲ မရွာသေးပဲနဲ့၊ စင်ကြယ် ပြာလဲ့နေယင် လူတွေရဲ့စိတ်ကို ကြည်လင် ချမ်းမြေ့ စေတဲ့ ကောင်းကင်ပြာပြာကြီးကို သူမို့ မည်းမှောင် ညစ်နွမ်းအောင် ရက်ရက်စက်စက် လာပြီး ကွယ်ကာနေရက်တယ် . . . .။

သိတယ်မောင် . . .သိတယ် . . .နောက်တစက္ကန့်လောက် ဆို . . .ယု မျက်ရည်ကျ တော့မယ် . . . .။

သိတယ်မောင် . . . သိတယ် . . .နောက်တစက္ကန့်လောက် ဆို . . .ယုမျက်ရည်ကျ တော့မယ် . . .။

ယုရင်ထဲမှာ မိုးသက် မိုးမှုန်တွေ စုပြီး လေထဲမှာ တိမ်စိုင်တိမ်ထုကြီး ဖြစ်နေသလို အုံ့ဖွဲ့နေတဲ့ မျက်ရည်မိုးကြီး ပြိုတော့မယ်။ မငိုပဲကော နေနိုင်ပါတော့မလား မောင်ရယ်။ အုံ့ ဆိုင်းမှိုင်းညို့နေတဲ့ လွမ်းနယ်ချဲ့ မိုးတခုတည်း ကတင် ယုကို လာနှိပ်စက်နေတာမှ မဟုတ်ပဲ၊ ညှော့ခန်းထဲမှာ ဖွင့်ထားတဲ့

ရေဒီယိုကနေ လွင့်လာတဲ့ သီချင်းသံကလဲ ယုရင်ကို တဘက်တလမ်း ကနေ ကူဖွဲ့ ညည်းပန်းနေသေးတာ မဟုတ်လား။

ကြည်းစမ်းပါဦး မောင်ရယ်၊ ဒီလောက် ငိုချင်စရာ ကောင်းတဲ့ မိုးအုံ့အုံ့ကြီး ဆိုင်းနေတဲ့ အချိန်မျိုး မှ သောတရှင်လိုရာ ဓာတ်ပြား အခန်းကနေ "မိုးသက်လေနှင်" သီးချင်းကို လွှင့်ပေးနေရသတဲ့။

တောင်းဆိုကြတဲ့ သောတရှင်တွေကပဲ အညှာတာ ကင်းရော့သလား၊ တေးစီစဉ်သူတွေ ကပဲ မစာနာ ညှဉ်းရော့သလား၊ သူတို့မို့ တောင်းရက်၊ ဖွင့်ရက်တယ်။

ဂီတစာဆို ကိုစောငြိမ်းကလဲ ရေးပဲ ရေးတတ်သလို၊ အဆိုတော် မောင်မောင်ညွှန့်ကလဲ မျက်ရည်ပူတွေကို ချူ . . . ချူ တတ်လွန်းလှတယ်၊ စာသားကော၊ တီးလုံးကော၊ အသံကော တရီရီနဲ့ ရင်တခုလုံး ပွန်းအောင် ဖွဲ့ခြွေနေတော့တယ်။

"နယ်ရှစ်ခွင် . . .မင်းလွင်ဝန်းကျင် . . .လွမ်းအောင်ဖော်ပြ . . .အာကာဝေဟင်၊ ဘယ် . . . ရေး . . . . ဝဋ္ဋကြွေး တုံ့တင်၊ ချေပြီထင်ရဲ့ ခိုမှီရာမဲ့၊ ရှုလှည့်မြင်လှည့်စေချင် . . . . ချစ်တဲ့သူရဲ့ ရင်ခွင် . . . .၊ ဒီမိုးမှောင်တုန်း၊ မောင် ပုန်းပါရစေ . . . ခင်၊ တကိုယ်ရေ . . . .အားနွဲ့နွဲ့ . . . တုန်ယင် ရွှေဘဝင် . . . တဲ့။

တကယ် အားနွဲ့သူဆိုတာက . . . ယုတို့ မိန်းမသားတွေပါ မောင်ရယ်၊ မိန်းကလေး ဆိုတာ လိပ်ပြာမှ မဟုတ်ပဲ၊ ပန်းပါ။ သွားနိုင်သူ မဟုတ်တာမို့ မျှော်ရသူပါ။ သူတို့ သဘောကျ စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်ပြီး ကိုယ့်ဆီလာတယ်၊ ကိုယ့်နှလုံးသားကို လာခေါက်တဲ့ တံခါးခေါက်သံကြားမှ ရင်လှွားတံခါးကို အသာလုပ်ကြည့်ပြီး ယုံကြည်လောက်တဲ့ ဧည့်သည် အထင်မှာ အဲ့ဒီ ယောကျာ်းကို ကံဆိုး ကံကောင်း မဲနှိုက်သလို စွန့်စား ရွေးချယ်ရတာ ၊ ချစ်ခဲ့၊ အားထားခဲ့၊ တမျက်နှာ တရွာထင်ခဲ့ ရတာ ပါ။

ကံကောင်းခြင်းကြီးလို့ ကိုယ်တရွာမှတ်ခဲ့တဲ့ တမျက်နှာက တခဲကဲတည်ဘာ တလွှာ တရွက် ဘဝနဲ့ တသက် တချစ် . . .ကိုယ့်ကို နှစ်နှစ်ကာကာ ၊ သစ္စာရှိရှိ ချစ်မိပြီဆိုယင် စကြဝဠာမင်းရဲ့ စည်းစိမ်လဲ မမက်တော့ ပါဘူး၊ တလမ်းလုံး ဆူးဖုံးနေတာတောင် အပြုံးမပျက်၊ မြတဘက်ခါးမှာ ပန်းလို့ မိန်းမကြမ်းကြီး လုပ်ပြီး ပျော်နိုင်ပါသေးတယ်။

ကံဆိုးလို့ ကိုယ်ရွေးမိတဲ့ ယောကျာ်းက တရွာမှာ တမျက်နှာလွှမ်း၊ အကြင်နာဆိုတာကို မြောက်ကျွန်းက ပဒေသာပင် သီးသလိုသီးပြီး ခူးလို ဆွတ်လိုတဲ့ လက်မှန်သမျှ မလွတ်စတမ်း လက်ကမ်းတတ်တဲ့ လူမျိုးလဲ ဖြစ်နေရော အဝီစီက ငရဲမီးထဲမှာ အရှင် လတ်လတ်လှဲ ထားပြီး မြင်းမိုရ်ရွှေတောင်လုံးကို တုံးလုပ် အဖိခံရတာ ထက် တောင် ရင်နင့်ကြေကွဲ ရှုးမတတ် ခံစားရ ပါတယ်။

သည်လိုဘဝမျိုးမှာ သည်မိုးညို့ချိန်နဲ့လဲ တိုးရော။ မောင်တို့ ယောကျာ်းတွေ တောင်မှ “တကိုယ်ရေ . . . . အားနွဲ့နွဲ့၊ တုန်ယင်ရွှေဘဝင်” သေးတာ မောင်ရယ်၊ ယု . . .ငိုချင်ရုံလောက် ငိုချင်တာ မလွန်းလွန်းလှပါဘူး။

ဒါပေမယ့် . . . .

ဒါပေမယ့်ပေါ့လေ . . . .။

ရင်ထဲမှာ မချိလွန်းလို့သာ၊ ရရာတရားခံကို ယိုးမယ်ဖွဲ့ ရန်မယ်ရှာ ရပါတယ်၊ တကယ်တမ်း ကျတော့ သည်မိုးညို့ညို့ကြီးမှာ အပြစ်မရှိ ရှာပါဘူး၊ သူက ယုကို ပစ်ခွာခဲ့တာမှ မဟုတ်ပဲ၊ သူက ယုကို ရက်စက်ခဲ့တာမှ မဟုတ်ပဲ။

သူက သဘောတရားပဲ၊ သဘာဝ တရားပီပီ အချိန်တန် သူ့ဝတ္တရား မပျက်အောင် သူ ထမ်းရမယ့် တာဝန်ကို မပျက်၊ မကွက်ထမ်း သစ္စာရှိရှိ ဆောင်ရွက်ရတာ ပါ။

အပြစ်ရှိသူဟာ . . . .မိုး မဟုတ်ပါဘူး။

သစ္စာမဲ့သူက . . .မိုး မဟုတ်ပါဘူး။

မိုးက သစ္စာရှိပါတယ် မောင်ရယ်၊

သစ္စာမရှိတတ်တာက . . .လူတွေပါ။ . . . .ယုက ရေးလက်စ စာကြောင်းကို ခဏရပ်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကြည့်ကစားသည်။ သူ ရေးနေသော စာကြောင်းများထဲ ကလိုပင် အပြင်ဘက် တွင်လည်း မိုးသည် အုံ့မှိုင်းနေ၏ ။

ဧည့်ခန်းထဲမှ လွင့်လာသော မိုးသက်လေနှင့် အသံကလည်း ရွာလုလုမိုးနှင့် အပြိုင် လွမ်းငွေ့ဝေပြေ နေသည်။

“ဟင်း . . .”

ဟု သက်ပြင်းတချက် ချလိုက်၏ ။ ဘာ အလုပ်ပဲ လုပ်လုပ် နောက်ဆုံးတော့ သည် သံသရာထဲသို့ ပင် ပြန်ပြန်ရောက်နေတော့ သည်။ အခုလည်း ရေးတုန်းကတော့ ဝတ္ထုဆိုပြီး ရေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် . . .ဖြစ်လာတည်းက တမ်းတခြင်း မှာတမ်းရှည်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ ဆက်ရေးလျှင် လည်း မျက်ရည်ကျတော့မည်။ စာလည်း ငိုချင်းရှည် ဖြစ်တော့မည်။

ယု ဖောင်တိန်ကို အဖုံးပိတ်ပြီး စားပွဲပေါ် ချထားလိုက်သည်။ ရေးလက်စ ဗလာစာအုပ် လေးကိုလည်း ပြန်ပိတ်ထား၏ ။ကျလုဆဲ မျက်ရည်ကိုလည်း မျက်တောင် ပုခတ်၍ သိမ်းသည်။ ယု သည်အချိန်မှာ မျက်ရည်မကျချင်။

မျက်ရည်ကျခြင်းမှာ မိန်းမသား တယောက်အတွက် လွယ်ကူလွန်းသော အရာဖြစ်၏ ။ လွယ်ကူလွန်းသည်နှင့်အမျှ ထိရောက်သော အကျိုးကျေးဇူးလည်း ဘာတခုမှ မရနိုင်။ မိန်းမသား တယောက်အတွက် ခက်ခဲသော ကိစ္စမှာ ထို အခြေအနေ မျိုးကို ကြံ့ကြံ့ခိုင် ရပ်တည်၍ ၊ မိမိရည်ရွယ် အိပ်မက်ဖူးခဲ့သော ဘဝလမ်းကြောင်းကို မိမိခွန်၊ မိမိအား၊ မိမိရပ်တည်မှုဖြင့် ဆက်လက်

လျှောက်လှမ်းနိုင်ခြင်း ပဲဖြစ်သည်။

ထိုအရာက ခက်ခဲ၏ ။ သို့သော် ခက်ခဲသည်နှင့်အမျှ အကျိုးသက်ရောက်မှုကတော့ ကြီးမားပါသည်။

ယု ရွေးချယ်ထားသည်က လွယ်ကူသော လမ်းမဟုတ်၊ ခက်ခဲသော လမ်း။

သည်အချိန်မျိုးမှာ မျက်ရည်မကျဖို့ အထူး လိုအပ်သည်။

ယုက သက်ပြင်းနှင့်အတူ သူ့ အခန်းပြတင်းဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့၏ ။ အပြင်ဘက်တွင် မိုးက သဲသဲမဲမဲ ရွာလျက် ရှိနေပေပြီ။ လေကွယ်သော ဘက်မို့ ပြတင်းမှ မိုးမပက်။ ယုက ပြတင်း ဘောင်ပေါ်တွင် လက်ထောက်၍ မိုးထဲသို့ ဦးတည်ရာမဲ့ ငေးကြည့်နေမိသည်။

အသင့်အတင့် ကျယ်ဝန်းသော ခြံကလေးထဲရှိ သစ်ပင်များမှာ မိုးနှင့်အတူ ယိမ်းနွဲ့နေသည်။ ခြံထောင့်ရှိ ရေတမာပင်လေးဆီ ယု ၏ လေးကို ဝိုးတဝါး မြင်နေရသည်။ ယု ရင်ထဲ ခံစားမှုလေးတော့ လှုပ်ခါ သွားသည်။

ရေတမာပင် လေးများဖြင့် စခဲ့သော ဇာတ်လမ်းသည် ရေတမာပင်လေးများ အနီးတွင်ပင် အဆုံးသတ်ရ ပေတော့မည်။ သတိရချင်တော့ဟု မေ့အောင် ကြိုးစားနေသည့် ကြားကပင် မျက်လုံးထဲ၌ တခါက ရေတမာပင် လေးများကို ပြန်မြင်လာမိသည်။

ထို ရေတမာပင်လေးများကို ယခု သူ့ မျက်စိရှေ့က ရေတမာပင် မဟုတ်။

တခါက ရေတမာ ပင်လေးများသည် အလွန် ကြည်နူးဖွယ် ကောင်းသော ဘဝလေးများ ဖန်ဆင်းပေးနိုင်သည့် အပင်လေး များဖြစ်သည်။

ထို ဘဝလေးများ လွန်စွာ ပျော်စရာ ကောင်းသည်နှင့် အမျှ ဘဝတွင် မြတ်နိုးတွယ်တာဖွယ် အကောင်းဆုံး ဘဝလေး များလည်း ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း ထိုဘဝမျိုးသို့ ဘယ်သောအခါမှ ပြန်ရောက်တော့မည် မဟုတ်၊ ထိုဘဝလေး များသည် လွန်ခဲ့ပြီ၊ မြတ်နိုးဖွယ် ကောင်းလှသော ထိုဘဝလေးများ သည် ရဲရဲပင် မထိရဲ လောက်အောင် နုဆတ်လှသော ကြွေပန်းအိုးငယ်လေး ကျကွဲသကဲ့သို့ အစိတ်စိတ် အမွှာမွှာ ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

အလွန်တော်သော လက်မှုပညာရှင်ကြီးက ကျွမ်းကျင်စွာ ပြန်ဆက်ပေးသည့်တိုင်၊ မူလ ကြွေပန်းအိုးလေး ကဲသို့သော အနာအဆာမရှိ၊ မကတိ တင့်တယ်သော သဘောကို အဆောင်နိုင် တော့။

နှမြောထသခြင်း၊ ယူကျုံးမရဖြစ်ခြင်း၊ ကြေကွဲဝမ်းနည်း ခြင်းတို့သာ ရှိနိုင်စရာ ရှိတော့သည်။ သည်ပန်းအိုးလေးကို ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ပြုပြင်၍ အကောင်းပြန် ဖြစ်အောင် လုပ်ရမည် နည်းဟု မစဉ်းစားနိုင်တော့။ ဖြစ်နိုင်လျှင် နောက်ထပ် အသစ်တလုံး အလားတူ ဝယ်ရုံသာ ရှိသည်။

သို့သော် တကယ်တမ်းကျတော့ ဘဝသည် ကြွေပန်းအိုး မဟုတ်၊ ဘဝတခု ဆုံးရှုံးခြင်းကို ကြွေပန်းအိုးအသစ် အစားထိုးသလို အလွယ်တကူ ပြုပြင်ပြောင်းလွဲ၍ ရသည်မဟုတ်။ အထူးသဖြင့် အစိတ်စိတ် အမွှာမွှာ ဖြစ်သွားသော အချစ် ပန်းအိုးလေး တွင် အလားတူ အသစ်တလုံး မရှိနိုင်။

ယုက ပါးပေါ်တွင် စွန်းထင်းဆဲဖြစ်သော မျက်ရည်စများကို လက်ဖြင့် သုတ်ဖယ်သည်။

လွမ်းခြင်းမှ လွတ်ကင်းစေနိုင်သော နည်းနာနိဿယများကို ယု အစွမ်းကုန် ရှာဖွေရပေ မည်။ တနည်းအားဖြင့် ပန်းအိုးကွဲလေးများ အကြောင်း မစဉ်းစားဖြစ်အောင် ကြိုးစားရတော့ မည်။ ဘဝဟူသည် လွမ်းခြင်း၊ တမ်းတခြင်းတို့ဖြင့် ကုန်ဆုံးအပ်သော အရာမဟုတ်။

မလွမ်းပဲ နေနိုင်မည် မဟုတ်သဖြင့်၊ လွမ်းရသည့်တိုင်၊ တမ်းတရသည့် တိုင်၊ ဘာကိစ္စ ဆောင်ရွက်ယင်း လွမ်းမှ၊ တမ်းတမှ ဖြစ်ပေမည်။

ဖေဖေ့ စကားတခုကို လေးနက်စွာ အမှတ်ရ၏။

"လောကကြီးမှာ ကိုယ့်ဘဝအတွက် ဘယ်လိုအရာမျိုး တခုခုကိုမှ အားပြုမထားနဲ့ သမီး။ အဲဒီ ကိုယ်အားကိုးတဲ့ အရာ ဆိုတာက မနက်ဖြန် မနက်မှာ ရှိချင်မှ ရှိမယ်၊ အရေးကြီး တာက ဘဝကို ရုန်းကန်ရဲတဲ့ သတ္တိရှိထားဖို့ တခုပဲ ကြိုးစား၊ အဲဒါကို အားပြုထားယင် သမီး တသက်လုံး စိတ်ဆင်းရဲစရာ မရှိတော့ဘူး"

သူရင်ထဲမှ ပြင်းထန်စွာ ခံစားနေရသော ရောဂါ ဝေဒနာအား ကုစားရန် အတွက်လည်း သည်နည်းမှလွဲ၍ အခြားနည်းမရှိ။

*

မိုးက စောစောကထက်ပင် ပို၍ သည်းလာသည်။

ယုရင်ထဲသို့ ကြောက်စိတ်ကလေးတခု တိုးဝင်လာသည်။

သည်လောက် မိုးတွေ သည်းလာလျှင် တခုခုများ ဖြစ်တော့မလားဟူသော စိုးရိမ်စိတ် ဖြစ်၏ ။ ယု သူ့အဖြစ်ကို သူ သဘောကျပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

မိုးရွာလာလျှင် မိုးရွာနေခြင်းကို သူ မကြည့်ပဲလည်း မနေနိုင်၊ မိုးတွေရွာနေသည်ကို ကြည့်ရသည်ကပင် ရင်ထဲမှာ အေးချမ်း လွတ်လပ်နေသလို ခံစားရသည်။ သို့သော် . . .မိုးတွေ သိပ်ရွာလာလျှင်လည်း ကြောက်တတ်သည်။ ဟိုးငယ်ငယ်လေး ကတည်းက။ ဘာကြောက်သလဲ ဆိုတော့ တခုခု ဖြစ်မှာကို ကြောက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် အခါအားစွာ ဆိုသလိုပင် ထို . . . တခုခုသည် ဘာလဲဟု စဉ်းစားဖူး၏ ။

ယခု အသက်အရွယ်ရောက်သည့်တိုင် ထိုတခုခုသည် ဘာလဲဟု အတိုအကျ အဖြေမရ၊ ဘာလဲတော့ မသိဘူး၊ တခုခုဖြစ်မှာ စိုးတာပဲ၊ အဲဒီ တခုခု ဆိုတာကလည်း ဘာဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်နိုင်တာပဲ ဟု မရေမရာ ဆင်ခြေမျိုးသာ ထွက်လာသည်။

သည်ကြားထဲကပင်၊ ဘယ်လောက် အသက်ရရ၊ ပညာရှိရှိ၊ အသိတိုးတိုး အချိန်တန်လာလျှင် ကြောက်မြဲကြောက်လာသည်။ ဤသည်ကို တွေးမိ၍ ပြုံးမိခြင်းဖြစ်သည်။

တကယ်တမ်းကျတော့၊ ထိုတခုခု ဖြစ်နိုင်သော မိုးက ခုထိ တခါမှ ဒုက္ခမပေးခဲ့။ ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ဟု ထင်ခဲ့သော ကိစ္စ။ ဘယ်တုန်းကမှ ကြောက်စိတ်မပေါ် ခဲ့ဖူးသူကသာ ယုကို ဒုက္ခ ပေးခဲ့သည်။

ထိုကိစ္စမှာ . . .ယု၏ သိပ်ချစ်တတ်သော အချစ်ဖြစ်၍ ၊ ထိုသူမှာ . . .ယု

သိပ်ချစ်မိ ခဲ့သော မောင် ဖြစ်သည်။ မောင်သည် ယုကို ဒုက္ခပေးလိမ့်မည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ မတွေးထင်မိခဲ့။ မောင်တည် ငြိမ်ခြင်းများကို ယု ယုံခဲ့သည်။

မောင့်အပြုံးများကို ယု ကြည်နူးခဲ့သည်။ မောင့်စကားများကို ယု နားကျခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးကျတော့ ယု တသက်လုံး ကြောက်လာခဲ့သည့် မိုးကဘာဒုက္ခမျှ မပေးပဲ ယု တသက်လုံး ချစ်တော့မည်ဟု စိတ်ချ လက်ချ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သော . . . .မောင် . . . .က . . .

ယု သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

အင်းလေ . . . တကယ်တမ်းကျ တော့လဲ ယု အပြစ်ပဲပေါ့၊ ယုမှာ ဒီလောက် သင်လာခဲ့ရတဲ့ ပညာတွေ ရှိတယ်၊ ယုကို အခါမလပ် သွန်သင်ဆုံးမခဲ့တဲ့ ဖေဖေ့ ကျေးဇူးနဲ့ ဒီလောက် အသိဉာဏ် တွေရှိခဲ့ တာပဲ၊ မောင်နဲ့ တွေ့တဲ့အချိန်မှာ ဒါတွေဟာ အသုံးဝင်တဲ့ အရာ တွေလို ယုက စဉ်းမှ မစဉ်းစား တတ်တော့ပဲ။

အတိတ်ကို တမ်းတ တွေးတော နေခြင်းသည် မိုက်မဲသော သူတို့၏ အလုပ်ဖြစ်သည်ဟု ပညာရှိများက ဆိုခဲ့သည်။ သို့သော် . . . . လူတို့သည် အတိတ်က ဖြစ်စဉ်များချည့် ရေးထားမှတ်တမ်း တင်ထားသော သမိုင်းရာဇဝင် ဘာသာရပ်ကို အရေးပါသော ဘာသာရပ် တခုအဖြစ် လက်ခံထားကြ၏ ။

ထိုအခါကျတော့ အတိတ်မှ ဖြစ်စဉ်များကို သုံးသပ်ပြီး အနာဂတ်တွင် မမှားရန် သင်ခန်းစာ ယူဖို့ဟု ပြောကြ၏ ။

ယုမှာလည်း သမိုင်းလေးများ ရှိပါသည်။

ယု၏ သမိုင်းလေးသည် ၁၅ ရာစု ၊ ၁၆ ရာစု၊ ၁၇ ရာစု စသဖြင့် ရာစုနှစ်နှင့်ချီ၍ ဖြစ်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်သော်လည်း ယု သမိုင်းလေးမှာ သင်ခန်းစာများကတော့ ဘဝနှင့် ချီ၍ ရှိလိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။

ထိုအခါ ယု ၏ သမိုင်းရာဇဝင် လေးများကို ယု ပြန်စဉ်းစား

တွေးတောမိခြင်းသည် မိုက်မဲခြင်း မဟုတ်နိုင်တော့။ အကယ်၍ မိုက်မဲခြင်းဟု သတ်မှတ်ကာ ယု အား မိုက်မဲသော မိန်းကလေး ဟု စွပ်စွဲလျှင်လည်း ထိုစွပ်စွဲသူ၌ အမှားတစုံတရာ မရှိ။

အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော . . . .ယု သည် အစတည်းက မိုက်မဲခဲ့သူ ဖြစ်သော ကြောင့်ပင် တည်း။

ယု၏ သမိုင်းရာဇဝင်သည် ယု၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ဆိုလိုခြင်း မဟုတ်ပဲ ယုနှင့် မောင်တို့၏ သမိုင်း ထုပ္ပတ်မျှသာဖြစ်သည်။

သို့ဆိုလျှင် ယု၏ သမိုင်းကို အစပြုပါက ကမ္ဘာဦးက စတင် စရာမလိုတော့။ အာဒမ်နှင့် ဧဝတို့ အေဒင် ဥယျာဉ် အလယ်၌ မြွေစောင့်သော ပန်းသီးပင်မှ အသီးကို စားခဲ့ခြင်းကို ယုတို့၏ သမိုင်း အစနှင့် အလွန်းဝေးကွာ စောလွန်းလှသည်။ ထိုအကြောင်း ကို စလျှင် စင်စစ် ၁၉၇၆ ခုနှစ်မှသာ စရန် လိုအပ်၏ ။

ယုနှင့် မောင်တို့ စတွေ့ခြင်းသည် ၁၉၇၆ ခုနှစ်ကျမှသာ ဖြစ်သည်။

သို့သော် . . .တခုတော့ ရှိပါသည်၊ သမိုင်းတခုကို စမည်ဆိုလျှင် သမိုင်းမတင်ခင် ကာလ၊ သို့မဟုတ် သမိုင်းဦးကာလ အခြေအနေ ကို အနည်းအကျဉ်း ပြောပြရန် တော့ လိုမည်ထင်သည်။

သို့ဆိုသော မိုးရေတက်ရေ တဖွေးဖွေး . . . ကွင်းကျယ်သော အဝေးဝေး ဆိုသော ကဗျာလေးမှ စတင်၍ ယု၏ သမိုင်းက မှတ်တမ်း တင်လိုပါသည်။

ယု . . . .ဆိုသော မိန်းကလေးသည် စင်စစ် . . .လွန်စွာ လိမ္မာခဲ့ဖို့ ကောင်းသော မိန်းကလေး ဖြစ်၏ ။

*

၄

“ဘယ်လို . . .ဘယ်လို . . .သမီး . . .ခုန ကဗျာကို ပြန်ဖတ်စမ်း”

ယု မှတ်မိသလောက် ထိုအဖြစ်အပျက်လေးသည် ယု သုံးတန်းလား လေးတန်းလား မသိ၊ ထိုလောက်လောက်က ဖြစ်ခဲ့သော အဖြစ်ကလေးပင်။

ယုတို့သင်ရသော မြန်မာစာ စာအုပ်ထဲတွင် ဆရာ မင်းသုဝဏ်၏ ထိုကဗျာလေး ပါသည်။ ခေါင်းစဉ်က “လယ်စောင့်တဲ” ဟု တပ်ထားသည် ထင်သည် ခေါင်းစဉ်ကို သေချာမမှတ်မိ၊ ကဗျာ စာသားများကိုတော့ အသေအချာပင် မှတ်မိသည်။

ထိုကဗျာလေးကို ယုက သည်အတိုင်း အော်ဖတ်သည်။ ခေါင်းရင်းတွင် ပက်လက်ကုလားထိုင် ဖြင့် မိန့်မိန့်ကြီး ထိုင်နေသော ဖေဖေက ငြိမ်နားထောင် နေရာမှ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက် ပြီး ယု ကို တခေါက်ပြန်ဖတ်ခိုင်း၏ ။ ယုက . . .သူ ဖတ်တာ မှားသွား၍ ပြန်ဖတ် ခိုင်းသည်ပဲ ထင်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ကဗျာလေးကို ပြန်ကြည့်လိုက်ပြီး တခေါက်ပြန်ဖတ်သည်။

“မိုးရေတက်ရေ . . .တဖွေးဖွေး
ကွင်းကျယ်အဝေးဝေး၊
လယ်စောင့်တဲလေး ခြေတံရှည်
မိုးကုပ်အောက်မှာတည်၊
ကြာနီတပွင့် ဖြူတပွင့်
တဲနှင့်ပနံတင့်”

ယု ဖတ်သံအဆုံးတွင် ဖေဖေက ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ယင်း

“သမီး အဲ့ဒီ ကဗျာကို အလွတ်ရလား”

“ရပါတယ် ဖေဖေ”

“ရယင် မျက်လုံးမှိတ်လိုက်စမ်း”

ယုက မျက်လုံး မှိတ်လိုက်သည်။

“ရွတ် . . .အဲ့ဒီကဗျာကို အလွတ်ရွတ်”

ကဗျာ စာသားလေးကို ခုတခေါက် ပြန်ရွတ်သည်။ အလွတ်နေသော ကဗျာမို့ ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက် မြန်မြန် ဆန်ဆန် ပင်ရွတ်ပြလိုက်သည်။

အဲဒီ လို ရွတ်လိုက်တော့ သမီး မျက်လုံးထဲ ဘာမြင်လဲ”

“ဟင် . . .ဘာမြင်ရမလဲ ဖေဖေ့ရဲ့ မျက်လုံးမှိတ်ထားတာပဲဟာ၊ မှောင်မှောင်ကြီးပဲ မြင်တာပေ့ါ”

ဖေဖေ သဘောကျစွာ ရယ်သည်။

“အေးပါ . . .အေးပါ . . .ဒါဖြင့် အဲ့ဒီ မှောင်မှောင်ကြီး အတိုင်းပဲ ခဏနေလိုက်ဦး ၊ အဲ့ဒီ ကဗျာလေးကို ဖေဖေ ရွတ်ပြမယ် နားထောင်”

“အင်း”

“မိုး . . . ရေ . . . တက် . . . ရေ . . . တဖွေးဖွေး . . .

ကွင်းကျယ် . . . အဝေး . . .ဝေး . . .”

ဖေဖေ့ အသံက ယု ဖတ်သလို မဟုတ်၊ ကလေး ချော့သိပ်သည့် သီးချင်းသံလိုလို၊ တူရိယာ တခုခုဖြင့် တွဲဖက် သီဆိုထားသည့် တေးသံလိုလို၊ သံစဉ် အနိမ့်အမြင့်ဖြင့် နားထောင်၍ ကောင်းသည်။

ဖေဖေ့ အသံ ဝါဝါအောင်အောင်ကြီးကို ဇိမ်နှင့် နားထောင်ယင်း ယု မျက်လုံးထဲမှာ ရှုခင်းမြင်ကွင်းလေး တခုလိုလို မြင်လာသည်။ သူတို့နေသော ညောင်လေးပင်မြို့လေးမှ မိုးရာသီအတွင်း တနေရာရာသို့ ကားဖြင့်ထွက်လျှင် မြင်တွေ့နေကျ ဖြစ်သော ရေဖွေးဖွေး လယ်ကွင်းကြီး၊ ပြီးတော့ ယိုင်တိယိုင်နဲ့

လယ်စောင့်တဲလေး။

“ကဲ . . .ဘာမြင်လဲ . . .သမီး”

“အင်း . . .မြင်တယ်ဖေဖေ . . .ညောင်လေးပင်ကနေ ပြွန်တန်ဆာ ဘက်ကို ထွက်တော့ လမ်းဘေးမှာ တွေ့ရတဲ့ လယ်ကွင်းကြီး ”

“ရေတွေကော ဖွေးနေရဲ့လား သမီး”

“အင်း . . .ရေတွေလဲ အများကြီးပဲ၊ လယ်တဲလေးလဲ ပါတယ်”

“အေး . . .အဲ့ဒါ မှတ်ထား၊ကဗျာရွတ်ယင် စာဖတ်သလို မရွတ်နဲ့၊ အသံနေအသံ ထားနဲ့ ရွတ်၊ ပြီးတော့ မျက်လုံးထဲ ပေါ်အောင် ရွတ်၊ ကဗျာဆိုတာ အဲ့ဒီလို ရွတ်လို့ ဆိုလို့လဲ အသံသာရမယ်၊ အသံ ချိုချိုကလေးနဲ့ ရွတ်မှလဲ ကဗျာ အရသာပေါ်တယ်”

“ကဗျာအရသာ ဆိုတာ ဘာလဲ သမီး နားမလည်ဘူး”

“စောစောက ဖေဖေရွတ်တော့ သမီး စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုနေလဲ”

“ကောင်းတာပေါ့”

“အေး . . .အဲ့ဒါ ကဗျာအရသာပဲ၊ သမီးက ငယ်သေးတော့ ကဗျာလေးကို ခု ဖေဖေ ရွတ်သလို ပြန်ရွတ်ကြည့်၊ အဲ့ဒီ အခါမှာ ဘယ်လိုကောင်းတာလဲ၊ ဘာကြောင့် ကောင်းတာလဲ ဆိုတာ သမီး သိလာလိမ့်မယ်၊ အဲ့ဒီအခါကျတော့ ကဗျာ အရသာဆိုတာ ဘာလဲလို့ သမီး မေးမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

ကြီးလာယင် ဒီကဗျာကို တခေါက် ရွတ်ကြည့်ဦးမယ်ဟု . . .ယု စိတ်ထဲက နေ မှတ်သား ထားလိုက်၏ ။

ဖေဖေ့ အလုပ်သည် မူလတုန်းက ကျောင်းဆရာ ဖြစ်သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် နိုင်ငံ ရေးဘက်သို့ ရောက်သွားပြီး မြို့နယ် ကောင်စီအဖြစ် အရွေးခံရ၊ ထိုမှနေ၍ တိုင်းကောင်စီ အဖွဲ့ဝင် အချိန်ပိုင်း၊ ထိုမှ ထိုင်းတရား

သူကြီးအဖွဲ့ဝင် ဖြစ်သွားသည်။

ဖေဖေ့ ဝါသနာက စာ အကြီးအကျယ် ဖတ်ခြင်းပင်၊ အိမ်မှာလည်း ဗီရိုကြီးငယ်နှင့် စာအုပ်ပေါင်း များစွာ စုဆောင်းထားသလို အချိန်ရလျှင် ရသလို စာတအုပ်နှင့် မျက်နှာအပ်နေသူ လည်းဖြစ်သည်။

ယုကိုလည်း စာဖတ်ကျင့် ထူထောင်ပေးခဲ့သလို စာများစွာ ဖတ်နိုင်အောင်၊ ဖတ်တတ် အောင်လည်း လေ့ကျင့် ပေးခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ယု တက္ကသိုလ်ရောက်၍ မောင်နှင့် မတွေ့မီအထိ ယု၏ ပင်တိုင်အလုပ် ဖြစ်သော ကျောင်းစာ ကြိုးစားခြင်းမှ အပ အခြားအချိန် ရှိသရွေ့ လုပ်သော လုပ်သည် စာဖတ်ခြင်း၊ စာရေးခြင်း ၊ ကဗျာ ရေးခြင်း တို့ပင်ဖြစ်သည်။

ထို့အတွက် မောင်နှင့် စတွေ့ချိန်တွင် ယုသည် တက္ကသိုလ် ကျောင်းရောက်၍ ပညာရေး တက္ကသိုလ်တွင် တတိယနှစ် ရောက်နေသည့်တိုင် လောကကြီး၏ ဓိဋ္ဌေဓိဋ္ဌ ဖြစ်ရပ်များနှင့် ဘာမှ သိပ် ရင်းနှီးခြင်း မရှိပဲ စာသင်သား သာသာ အသိဖြင့် ခပ်အအ ရှိနေခဲ့ ခြင်းဖြစ်သည်။ ပြောရလျှင်ဖတ်ဖူး မှတ်ဖူးသော စာများထဲ ကလိုပင် လောကကြီးသည် အဖြောင့်အတိုင်း သွားနေသည် ဟု ထင်မိခဲ့သည်။

စင်စစ် လောကကြီးက ထိုကဲ့သို့မဟုတ်။

*

"ဟာ . . .အဲ့ဒါ ပြဿနာပဲ"

မေဘယ့်လ်ထံမှ ညည်းသံ ကြားလိုက်ရသည်။ သည်အချိန် ရောက်လျှင် သည်အသံမျိုးက မကြာခဏ ပေါ်ထွက်လာဖူး သဖြင့် ယု အဖို့ မထူးဆန်းတော့ပဲ ပြုံးရုံးပြုံးပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

"စိတ်ရှုပ်တယ်ကွာ၊ သေတောင် သေချင်တာပဲ"

အညည်းအညူ ဒီဂရီက တဆင့်တက်သွားသည်။ မေဘယ်လ်ဘာကို ရည်ရွယ်နေကြောင်း ဓာတ်သိချင်း သိနေပြီမို့ ယု . . . .အလိုက်သိရတော့မည်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ မေဘယ်လ်၊ ဘာလိုနေလဲ"

"ဟာကွာ . . .ညနေတုန်းက သတိတော့ရလား၊ သွားမလို့ လုပ်ပြီးကာမှ ဘယ်လိုလုပ် မေ့သွားလဲ မသိဘူး၊ ကိုယ်လဲ ရူးတော့မယ် ထင်ပါတယ်၊ ဒါမှ မဟုတ်လဲ ရူးပစ်လိုက်ချင်ပြီ"

ယု . . .ရယ်သည်။

"ရူးတော့ မရူးပါနဲ့ဦး မေဘယ်လ်ရယ်၊ မင်းရူးသွားယင် တို့တယောက်တည်း ဒုက္ခရောက် နေပါဦးမယ်၊ ခု . . .ဘာဖြစ်နေလို့လဲ ပြော၊ မင်းလိုနေတဲ့ ပစ္စည်း တို့ဆီမှာ မရှိဘူးလား"

"ဟို . . .ဟိုဒင်းကွာ . . .ယု မှာတော့ ရှိတာပေ့ါ၊ ကိုယ်က အားနာနေလို့၊ ကိုယ့်ပါဖျူးမ် ကုန်နေပြီ . . .နေ့ခင်းက သတိရတယ်"

"ရေမွှေး ကုန်နေတာများ ခက်နေရသေးလား မေဘယ်လ် ရယ်၊ တို့ သေတ္တာထဲမှာ ရှိတာ မေဘယ်လ် သိသားပဲ ဥစ္စာ၊ ယူဆွတ်သွားလိုက် ပြီးရော"

"မင်းကို သိပ်အားနာဖို့ကောင်းတယ် ယုရာ"

“အမလေး မေဘယ်လ်ရယ်၊ ဘာလဲ၊ ယု ယူမပေးလို့ ယူရ ခက်နေတာလား”

“ဟာ . . . .နိုး . . . .နိုး၊ နေ . . . နေ . . . .ယု ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ ယူပါ့မယ်၊ ယု စာဖတ်ပျက် နေလိမ့်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ၊ မေဘယ်လ်က ယု ခုတင်ဘေး တွင်ထိုင်လိုက်ပြီး ယု သေတ္တာထဲမှ ရေမွှေးပုလင်း ထုတ်ယူသည်။ ထို့နောက် ကိုယ်လုံးအနှံ့ ဆွတ်ဖျန်းလိုက်သည်။ တခန်းလုံး ဂိုယာ ရေမွှေးနံ့ သင်းပျံ့ထုံသည်။

ယု သဘောကျစွာ ပြုံး၍ ၊ စာအုပ်၏ ဖွင့်ထားသော မျက်နှာဆီ အာရုံ ပြန်ပို့သည်။ လူထု ဒေါ်အမာရေးသော အောင်ဗလ၊ ဖိုးစိန်၊ စိန်ကတုံး စာအုပ်တနေရာမှ စာသားများ မျက်လုံးထဲ ဝင်လာသည်။

“ဇာတ်မင်းသားတွေ ရှိရှိသမျှမှာ၊ ဖိုးစိန်ကြီးဆိုတာ နံပါတ်တစ်က ရှိတဲ့ မင်းသားပေါ့၊ ဦးဖိုးစိန်နဲ့ တွဲရတယ်ဆိုယင်၊ မင်းသမီး မိုးပျံအောင် ကောင်းပစေ၊ ဦးဖိုးစိန်ကို ဘယ် မင်းသမီး များ ရဲရဲ လွှမ်းနိုင်ခဲ့သလဲ၊ အောင်ဗလတို့ကတော့ ဖိုးစိန်ကိုလဲ လွှမ်းခဲ့တာပဲ”

“ယု . . . .”

ခုထိ ပြဿနာ မပြီးဆုံးသေးဟန် တူသော မေဘယ့်လ် ခေါ်သံ ကြားသည်၊ ယုက လှည့်ကြည့်သည်။

“ဘာလဲ မေဘယ်လ် . . . ဘာလိုသေးလဲ”

“ဟင့်အင်း . . .ဘာမှမလိုတော့ပါဘူး၊ အားလုံး အိုကေသွားပြီ”

“အိုကေယင် သွားတော့လေ၊ တော်ကြာ ဒီနေ့ အလှည့်ကျတဲ့ မင်းရဲ့ ပရိတ်သတ်ထဲက တယောက်၊ စောင့်နေရလို့ ဒေါကန်နေ ဦးမယ်”

“အဲဒါ ပြောမလို့ . . . .ယုရ၊ ဒီနေ့ တွေ့ရမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်က လူသာ

ဖြစ်နေတယ်၊ ပြီးတော့ ကြောင်လဲ ခပ်ကြောင်ကြောင်၊ စကားလဲ သိပ်ပြောမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပျင်းစရာကြီး ဖြစ်နေမှာ ယု အားယင် လိုက်ခဲ့ပါလားကွာ၊ ကိုယ်နဲ့ စကားပြော ဖော်ရတာ ပေါ့”

ယု . . . .ခပ်သွက်သွက် ခေါင်းခါသည်။

“ဟာ . . .မလုပ်ပါနဲ့ ကိုယ့်ဘာသာ သွားပါ မေဘယ်လ်ရာ၊ မလိုက်ချင်ပါဘူး၊ တို့ပါလာယင် ဘာမှ မဆိုင်ပဲနဲ့ ကြားထဲမှာ အသားလွတ် ကြောင်တောင်တောင်ကြီး ”

ယုက အတွေ့အကြုံများအရ တမင် ခါးခါးသီးသီး ငြင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အဆောင်မှာ တခါမှ အဖော်လိုက်မသွား ဖူးသော်လည်း ၊ မေဘယ်လ်နှင့် ကျောင်းမှာ တခါတလေ အဖော် အဖြစ် ပါသွားမိလျှင် အမြဲ ဒုက္ခရောက်ရသည်။

သူတို့ဟာ သူတို့ ချင်း၊ သူတို့မူ၊ သူတို့ဟန်၊ သူတို့လေဖြင့် လေပေးဖြောင့် နေကြသည့် ကြားထဲမှာ ကိုယ်က သူတို့လိုလဲ မပြောတတ်၊ သူတို့ စကားများလည်း နားမထောင်ရဲမို့ သိပ်နေရ ခက်တတ်သည်။

ဒါတောင် ကျောင်းထဲမှာ ခဏတဖြုတ် ဆုံရတာ မျိုး။ ခုလို အဆောင်ဧည့် ချိန်ကြီးမှာ မည်မျှ ကြာမှန်းမသိ ထိုင်ပေးနေရလျှင် ရှက်တာနှင့် သေလိမ့်မည်။

“မဟုတ်ပါဘူး ယုရ၊ ခုလူက ခါတိုင်းလူတွေလို မဟုတ်ပါဘူး၊ ယု မကြောင်စေ ရပါဘူး၊ ယု မပါမှ ကိုယ် တယောက်တည်း ကြောင်နေမှာ၊ လိုက်ခဲ့ပါကွာ၊ ကိုယ်တောင်းပန် ပါတယ်”

မေဘယ့်လ်လေသံ နှင့် ပုံစံကြောင့် အံ့တော့ အံ့ဩသွား၏ ။ ယုနှင့် မေဘယ်လ်တို့က သင်ကြားသော ဘာသာရပ်ချင်း မတူကြ၊ ယု က ပညာရေး တက္ကသိုလ်က၊ မေဘယ်လ်က အင်္ဂလိပ်စာ အဓိက ။ သို့သော် တဆောင်တည်းမှာ မနှစ်ကတည်းက အခန်းတူ လာကျ နေသဖြင့် ၊ အတော်လေး ရင်းနှီးကြသည်။ အိပ်အတူ စားအတူမို့၊ အတွင်းထိ အစင်းသိလည်း ဖြစ်ကာ အခင်ဆုံး သူငယ်ချင်းများ

ဟုပင် ပြောနိုင်သည်။

မောဘယ့်လ် စရိုက်နှင့် လည်း ရင်းနှီးနေပြီ၊ ကိုယ်နှင့်
သည်နေရာမှာတော့ ဘာမှ မပတ်သက်သဖြင့် ဘာသိဘာသာ လည်း နေနိုင်နေပြီ၊
သို့သော် မောဘယ်လ် ခုလို ဖြစ်ပုံမျိုးကိုတော့ သူ တခါမှ မကြုံဖူးခဲ့ချေ။

ပုဂံဆောင်၏ ညနေခင်းများသည် မောဘယ်လ် အတွက် ခုနှစ်ပြည်ထောင်
မင်းသားများ၏ အလှည့်ကျ အခစားခံ၊ အဖူးမြော်ခံ ညနေများပင်။
မောဘယ်လ်မှာလည်း သည်အလုပ်က စာမေးပွဲ အောင်ဖို့နှင့် တန်းတူလောက် ထား၍
အရေးကြီး တတ်သည်။

သို့ရာတွင် တခါမှတော့ သည်လိုမဖြစ်စဖူး။ မြင်လျှင်လည်း
သည်လောက်မဖြစ်၊ စခင်စနှစ်၊ နှစ်ဦးလောက်ကတော့ မောဘယ်လ့် ရယ်သလို
မောသလို အဖော်စပ်ဖူးသေးသည်။

"ဟော့ . . .ယုရ၊ မင်းကလဲ အမြဲ အခန်းအောင်း နေတာပဲလား၊
မပျင်းဘူးလား၊ တခါတလေ လိုက်ခဲ့ပါလား၊ တပျော်ပေါ့ကွာ၊ ရယ်ရတာ ပေါ့"

ထိုအခါ ယုက . . ."အမယ်လေး မလုပ်ပါနဲ့ မောဘယ့်လ် ရယ်လဲ
မရယ်ပါရစေနဲ့၊ ယု ဒီလိုလဲ မပျော်တတ်ပါဘူး၊ အေးအေး စာဖတ်နေတာပဲ
ကောင်းပါတယ်"

ဆိုသော စကားမျိုးဖြင့် အသာအယာ ပင်ငြင်းခဲ့သည်။ စတိလောက်သာ
ခေါ်သော မောဘယ်လ်ကလည်း နောက်တခွန်း ထပ်မပေါ်၊ ရယ်ရုံသာ ရယ်ပြီး
သူ့တယောက်တည်းသာ မွေးကြိုင် သင်းပျံ့ လှပစွာ သွားလေ့ သွားထ ရှိသည်။
သည်နေ့ ကျမှ မောဘယ်လ် တမျိုးဖြစ်နေ၏ ။

ယုက အံ့သြမှုကို မထိန်းနိုင် . . . .

"အမယ် . . . . .တောင်းတွေဘာတွေ ပန်လို့၊ ဒီနေ့ တမျိုးပါလား

မေဘယ်လ်က ရှက်ပြုံးဖြင့် ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ် ယုရ၊ ဒီနေ့လူက ခါတိုင်းလူတွေနဲ့ မတူဘူး၊ ကိုယ်လဲ ခါတိုင်းလို ရယ်ရရုံ သွားတဲ့ ဟက်ပီးကိစ္စ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလူ့ကို နည်းနည်း ဆီးရီးယပ်စ် ဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် မပျော်ပဲနဲ့ သွားရမှာ ၊ ယုလိုက်ခဲ့ပါကွာ၊ ပြီးတော့ ကိုယ်လူ့ကိုလဲ နည်းနည်း အကဲခတ် ပေးစမ်းပါ”

မေဘယ်လ်စကား ဖြစ်နိုင်သည်ဟု လက်ခံမိသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော မေဘယ့်လ်ပုံစံ က ခါတိုင်းလို မဟုတ်၊ ခါတိုင်းသည်လို ဧည့်ချိန်မှာ ထွက်တွေ့တာလောက်က သူ့အတွက် ထမင်းစားရေသောက်၊ သည်နေ့ မေဘယ်လ် နည်းနည်းပျာယာ ခတ်နေသည်။ နည်းနည်းလည်း ပိုပြင်ထားသည် အောက်မေ့သည်။

သူပြောသလို ဒီကိစ္စက ဟက်ပီးကိစ္စ၊ အပျော်ကိစ္စ မဟုတ်ပဲ။ ဆီးရီးယပ်စ် ဖြစ်သည်။ အလေးအနက် ထားရှိသည်။ ဆိုခြင်းက ဖြစ်နိုင်သည်။

လုပ်ပါ . . .ယုရာ၊ ယု ပြချင် ပြင်လိုက်ပါ၊ ကိုယ်စောင့်နေပ့ါမယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ မေဘယ်လ်ရာ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သွားပါ၊ ဟိုက စောင့်နေရတဲ့ သူလဲ အားနာပါတယ်”

“စောင့်တာက ကိစ္စမရှိဘူး ရပါတယ်၊ ဒီလူက ဒီနားချထားယင် လှုပ်ကို မလှုပ်မယ့် ကျောက်ရုပ်ပါ၊ အဲ့ ဒီကျောက်ရုပ်ကြီးနဲ့ အကြာကြီးထိုင် နေရမှာ စိုးလို့ ယုကို တမင် အဖော်ခေါ် တာပါ၊ လုပ်ပါ သူငယ်ချင်းရာ၊ ကိုယ့်ကို ဒီတခါတော့ လိုက်လျောပါ”

ယု သက်ပြင်းချသည်။

သည်လောက်ဖြစ်နေ၊ သည်လောက် ခေါ်နေတော့လည်း မေဘယ့်လ်ကို သူအားနာ သွားသည်။ “အေးလေ . . .ခဏတဖြုတ် လိုက်ပေးလိုက် တာပေ့ါ၊

သူတို့ဟာသူတို့ လေပေး ဖြောင့်သွား တော့လဲ တခုခု အကြောင်းပြပြီး ပြန်လာခဲ့ရတာ ပဲဟာ" ဟု တွေးပြီး။

"ကဲ . . .မောဘယ်လ် ဒီလောက်ပြောနေယင်တော့ တို့ လိုက်ခဲ့ပ့ါမယ်၊ ဒါပေမယ့် မေဘယ်လ်တို့ အဆင်ပြေနေယင် တို့ သိပ်အကြာကြီး မနေဘူးနော်"

"အင်း . . .အင်း . . . ယု သဘော"

ယု ထိုင်ရာမှ ထရပ်သည်။ ညနေကျောင်းက အပြန် လျှော်ထားသဖြင့် ဖြန့်ချ ထားသော ကျောလည်လောက် ဆံပင်ကို သပ်တင်ယင်း။

"ကဲ . . .သွား . . .မေဘယ်လ်"

"ဟင် . . .မပြင်တော့ဘူးလား"

ယု . . .က ရယ်သည်။

"ယုက ဘာလို့ပြင်ရမှာလဲ မေဘယ်လ်ရဲ့၊ ယု ကိစ္စမှမဟုတ်တာ"

မေဘယ်လ်ကပါ လိုက်ရယ်ယင်း။

"အေးပါ . . .ဟုတ်ပါတယ်၊ မေဘယ့်လ် သူငယ်ချင်းက ပြင်စရာလဲ မလိုပါဘူး၊ နဂို လှပြီးသားပါ၊ ဒါကြောင့် ကိုယ်က ချစ်ရတာ "

နှစ်ယောက်သား ရယ်လိုက်ကြသော အသံလေး များက အခန်းငယ်လေးထဲတွင် ဝေစည်သွားသည်။ ထို့နောက် အခန်းတံခါးပိတ်၍ ထွက်ခဲ့သည်။

အောင်ဗလ ဖိုးစိန် စိန်ကတုံး စာအုပ်လေးသာ စာကြည့် စားပွဲပေါ်တွင် ထီးလည်း ကျန်နေခဲ့၏ ။

*